

Congres F.D.I. — Londen 1952

Sectie: Kroon- en brugwerk

Referent: *M. R. v. Everdingen*

Bij het vluchtig doorbladeren van het wetenschappelijk programma van het F.D.I.-congres zal menige enthousiaste congressist al bij de aanvang de moed in de schoenen gezonken zijn!

Het programma leek op het eerste gezicht dusdanig overladen, dat men slechts door een scherpe selectie de weg zou kunnen zoeken in deze *embarras du choix*. Doch bij nadere bestudering bleek dat het met enig overleg wel degelijk mogelijk was om alle discussies, demonstraties en televisie-voorstellingen van een bepaald onderdeel te volgen, althans van de sectie: kroon- en brugwerk.

Een bijzondere hulde aan de organisatoren mag dan ook niet achterwege blijven.

Dus begon Uw reporter Maandagochtend welgemoed de tocht door de gloeiende wandelgangen en de te koele „airconditioned” concertzaal van de Festival Hall om Vrijdagmiddag — na veel wèl en weinig wee — uitgeput weer te voorschijn te komen.

Allereerst zal de algemene indruk als volgt weergegeven kunnen worden: bij het luisteren naar de inzichten en het aanschouwen van de werkwijzen van prominente collega's uit \pm 60 landen, van Canada tot Japan en van Argentinië tot Nieuw-Zeeland, is naar de mening van ref. gebleken dat de Nederlandse tandarts, die terdege de Nederlandse en buitenlandse vakliteratuur leest en bereid is de risico's te dragen die zich voordoen bij het assumeren van een nieuwe techniek, zeker niet ten achter is bij hen die voor het forum van een F.D.I.-congres durven verschijnen.

Onverdroten blijkt men te zoeken naar de juiste toepassing van de vele nieuwe materialen die op de markt verschijnen; op intelligente wijze worden de reeds bestaande praeparatie- en afdruktechnieken vervolmaakt; met veel zorg tracht men methoden te vinden om fouten die een bepaalde techniek belagen, te elimineren. Doch dit streven en deze strijd kent ieder onzer.

Het is echter van belang te constateren dat de demonstratoren op het congres geen revolutionaire vondsten naar voren brachten; wel was het opvallend dat menigeen zocht en nog blijkt te zoeken naar een juiste toepassing van de kunstharsen bij kroon- en brugwerk; het blijkt een afwegen van de voor- en nadelen te zijn in vergelijking met porselein en metaal.

Interessant in dit verband is het staatje dat Hardy (Engeland) besprak:

Kunsthars

Porselein

Vervaardiging:

Eenvoudig, vooral bij brugwerk.

Vereist grotere technische vaardigheid.

Tijd:

Sneller.

Kost meer tijd.

Vorm:

Kan met grotere nauwkeurigheid gemodelleerd worden.

Afhankelijk van artistieke inzichten van technicus.

Transparantie:

In hogere mate.

In mindere mate (doch afhankelijk van porselein massa).

Hardheid Brinell:

22 à 29 415
(Normale tand 267);
(22 karaat goud 54)

Dichtheid:

Groter. Minder.

Poreusheid:

Enigszins. Niet.

Kleur:

Moelijk kunstmatig te kleuren, doch Gemakkelijk te kleuren, doch geen natuurlijke verkleuring in de mond aan. natuurlijke verkleuring.

Vormvastheid:

Vervormt bij 60° C., verbuigt bij 70° C. Bij 60° noch 70° verandering.

Beslijpen:

Gemakkelijk, evenals polijsten. Moelijk.

Aanpassing aan slijmvlies:

Slecht. Goed.

Uitzettingscoëfficiënt:

(Tussen 20° en 50°)
81. 41.

Aan de hand van deze eigenschappen komt *H a r d y* tot de jacketkroon op porseleinen basis met kunstharshuls (tekening).

Het porselein wordt in biscuit gelaten en de kunsthars wordt om de smalle taille geperst. Staat de dikte (vooral labiaal) het gebruik van deze jacket toe, dan wordt op geraffineerde wijze profijt getrokken van de goede eigenschappen der twee materialen, terwijl de slechte worden geëlimineerd. Steeds blijkt dat de volle kunstharskroon door de „cold flow” onvoldoende wordt geacht.

M a t h e (Innsbruck) adviseert om op die punten van het occlusale vlak, die bij articulatie getroffen worden, een metalen stop in te brengen. Wordt hiervoor onedel metaal gebruikt, dan moet dit met goud overtrokken worden, evenals de kappen van volleband + stift. Gebeurt dit niet dan zal een onwelkome randverkleuring van de kunsthars optreden.

W a r d (Engeland) komt ter verkrijging van de noodzakelijke vormvastheid van de kunstharskroon of jacket tot het ontwerpen van een gouden strook als inwendige versterking. Ter bescherming van de contactpunten, worden aan dit frame approximaal 2 extensies gesoldeerd (tekening 2).

Zoals reeds eerder werd opgemerkt, werd geen opvallend nieuws gebracht wat betreft praeparaties. Wel vond *W e s t* (Engeland) het nuttig speciale voorwaarden te stellen aan de eerste proximale slice die tot het praepareren van een jacket leidt.

Om tot welslagen te leiden dient deze slice niet slechts zuiver approximaal aangebracht te worden, doch steeds met een ombuigende beweging naar labiaal te

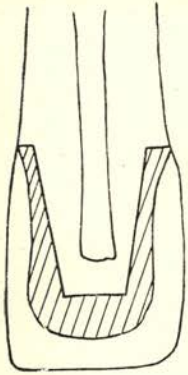

Fig. 1

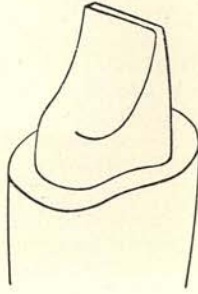

Fig. 2

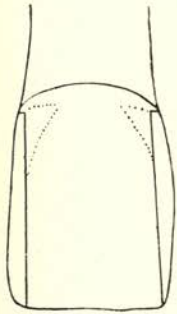
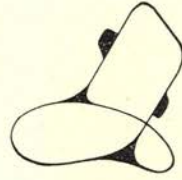

Fig. 3

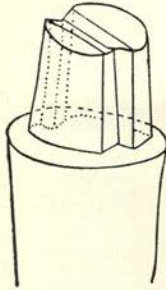

Fig. 4

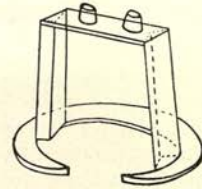

Fig. 5

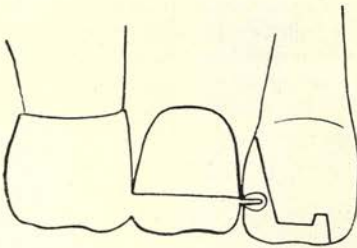

Fig. 6

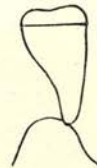

Fig. 7

eindigen, zodat in de eerste minuten van de praeparatie het gearceerde gebied in onderstaande tekening gemarkeerd moet zijn (tekening 3).

Een fraaie praeparatie tot opbouw voor brug gaf M a t h e; op het occlusale vlak kunnen de „stoppen” gemodelleerd worden, hiervoor reeds genoemd, om de bedekkende kunstharskroon te vrijwaren tegen abrasie door de antagonist (tekening 4 en 5).

Ter verbetering van de conventionele zwaluwstaart-extensie bij een losse brug werd een slot door D r e s s e l (Cleveland) getoond, dat op het contactpunt ligt, occlusaal niet zichtbaar is en alle bewegingen van het dummydeel mogelijk maakt (tekening 6).

Overwegend werd gepropageerd de pontic van de brugdummy smal op de processus te laten aansluiten (tekening 7).

Indien een $\frac{3}{4}$ kroon als bruganker te weinig houvast biedt praepareert R o s e n b e r g met een ronde boor een opening aan de palatinale zijde van het element; met een gewone tap (uit de ijzerwinkel!) maakt hij een schroefdraad in het verkregen kanaaltje, een passend gepraeformeed gouden schroefje wordt ingebracht, zodat het brugonderdeel verankerd ligt door een schroef loodrecht op de richting van de pinlay of groeven.

T y l m a n (Chicago) berekent, dat de doorbuiging van een brug acht maal groter wordt wanneer de dikte van het metaal wordt gehalveerd. Hij waarschuwt dus sterk tegen het afslijpen van het dummy kauwvlak, vooral op het middelste soldeerpunt indien de brug 2 dummy's heeft. Zware soldeerpunten en kauwvlakken zijn raadzaam teneinde zo min mogelijk kans op buiging in de brug te krijgen.

Slechts dan zal de kroonband niet marginaal van de stomp losgetrokken worden, met alle funeste gevolgen vandien.

Op het gebied van afdruk nemen werd wederom een lans gebroken voor de reversibele hydro-colloïden, deze technieken zijn in de Nederlandse vakliteratuur terug te vinden.

De methode van het nemen van directe afdrukken werd verrijkt met het advies om ter verwijdering van het waspatroon op de achterzijde 2 bolle druppels kleefwas aan te brengen, en dan een stiftje in te smelten, gelijkgericht aan de „pins” of groeven. Ook de beide uiteinden van een U-vormig draadje (paper-clips) kunnen ingesmolten worden.

W e i n e r (Memphis) adviseerde 8% zinkoxyd te gebruiken om de papillen weg te drukken bij het nemen van hydro-colloïd afdrukken; voorts gebruikt hij in plaats van het soms onbevredigend werkende trichloorazijnzuur ter etsing adrenaline-chloride (Parke, Davis & Co).

De behoefte bestaat dit korte verslag te eindigen met een opwekkend woord tot die Nederlandse collega's die bereid zijn kosten en moeite te besteden aan het voorbereiden van tafeldemonstraties of voordrachten.

Nederland telt ongetwijfeld vele collega's die bij manifestaties als dit congres te bescheiden hun licht onder de korenmaat houden, waarmee een goede gelegenheid verloren gaat om op het internationale forum te tonen wat de Nederlandse professie waard is. Het is heus niet zo weinig.